

ДУШКА ВРХОВАЦ

**ЗА СВЕ ЈЕ КРИВ
ПЕСНИК**

Електронско издање

Београд 2007

ЗА СВЕ ЈЕ КРИВ ПЕСНИК

Отаџбине су разне, а небо само једно.
А. А. Вознесенски

ДОБРО ДОШАО ДРАГИ ПРИЈАТЕЉУ

Добро дошао, драги пријатељу,
драги Андреје Андрејевичу,
добро дошао после скоро двадесет лета,
као да је после два века,
као да је после неразумне пијанке
и бесконачног трежњења
у дневном прихватилишту
у руској провинцији
или у шумадијској забити,
као да је из несвести твоје и моје
овај сусрет уприличен.

ТВОЈ МИР

Твој мир и једва слутљива одсутност
делују сасвим природно,
и тај благи осмех овим можда малим,
али пожељним сведоцима
нашег прошлог времена,
што капље са твог лица,
благ као детињи предомишљај,
они ме охрабрују
да те сасвим искрено поздравим,
да ти упутим и ове речи
које слажем у песму,
кукавну песму, пријатељу.

СЛОВО ЉУБВЕ СЕРБИЈИ

Андреје Андрејевичу,
док си ти у авиону срицао још једно
слово љубве Србији,
небески запис твоје трајне оданости,
мени се отело нешто само налик на пој,
нешто што се само пише,
не марећи за правила
и за мој отпор,
мој труд да останем у мајчиној утроби
као да из ње нисам ни излазила,
или да се у њу вратим,
да се склоним,
самоизгнана из времена,
са тргова и улица,
намерна да сачувам душу и руке,
тек толико, драги мој...

И НЕ ПИТАЈ МЕ

И не питај ме о чему сада певам
јер ћу морати да ти кажем тачно,
прецизно као што су твоји верси прецизни,
да сам се завадила са жанровима,
иако не бих могла рећи
да не верујем више у моћ поезије
и да још увек не мислим да ми
поезијом мењамо себе,
а мењамо ли себе –
по логици ствари –
мењамо и свет, како рече некада ти.

ИПАК ЋЕШ СЕ СЛОЖИТИ СА МНОМ

Али, Андреје Андрејевичу,
ипак ћеш се сложити са мном,
мада знам да то неће бити лако
и без жаљења.

Сложићеш се ћутећи,
без замарања свог божанског гласа
окренутог већ оној страни,
да морамо увек певати,
чак и ако је овако како ти кажем,
а тако јесте,
драги пријатељу.

ОВАКО СТВАРИ СТОЈЕ

Па, ево, овако ствари стоје, баћушка,
овако и још горе, да знаш.
А ко зна, можда је,
овом приликом,
свему крив баш твој стих,
онај са почетка,
кога исписах,
усвојивши га сасвим,
као мото,
покретач,
јер је истинит,
потпуно истинит, баћушка...

О ОТАЏБИНИ И ЉУБАВИ

Да, стварно је анахроно певати и даље
о отаџбини и љубави,
о Косову, нацији и језику,
о деди солунцу и
болу са обе стране Дрине,
о посеченим племенитим главама,
сродности речи и догађаја,
о гавранима и судбини,
о слави и преслави,
о куму и дугмету,
кокошки и јајету...

О ПОПАЉЕНОМ ОГЊИШТУ

Певати о баби хајдуку
и попаљеном огњишту
по ко зна који пут догорелом,
о изумирању и потрошњи седатива,
о пушењу по глави становника,
као природном наслеђу
од турске империје још,
о потреби да се освестимо,
пробудимо,
отворимо очи,
примимо к знању
да смо на путу у пропаст,
и даље још,
и дубље,
и болније,
неповратно,
можда,
да ли ...!?

О ТАОЦИМА И ЈАТАЦИМА

Певати о таоцима и јатацима
о националној телевизији
између хлеба и игара,
о истој подвали само под другим именом,
певати о неподношљивој лакоћи
личне концепције
водећих никоговића и бараба,
о театралном самоубиству народне части,
о завери горих и несналажењу бољих,
о навици актуелних трибуна
да се заклањају иза медведа,
о томе певати,
славити графит као есенцију,
бит саму,
леле баћушка...

БЕНСЕДИНСКА СРБИЈА

Анахроно је,
драги пријатељу,
у поетском,
метафоричком смислу,
помињати силиконе
као нуспродукт силиконске долине,
употребљен у сврху подизања
националног поноса,
у пределу грудног коша,
и мало ниже,
и више,
где је потребно,
о тетоважи народних посланика
као значајном културном феномену
бенсединске Србије...
Или је достојно,
можда заиста достојно јест,
или се и ја губим баћушка,
губим глас,
одлазим у немоћ гласних жица,
у постраницу,
у моћи ћутања следим те...

ЧАК ДО АМЕРИКЕ

Доста је и са светом земљом,
у профаном контексту,
са речима крвава,
уморна,
похабана,
прекројена,
силована,
болесна,
лечена и незалечена,
а камо ли излечена;
па онда мултиетничка,
на путу у демократију,
у Европу
и преко Европе,
чак до Америке,
до њених милосрдних анђела
који су нас нежно походили
крунишући крај миленијума
црним венцем
за нашу децу.

ДУША И КОЛЕВКА

Доста са јунацима нашег доба
и њиховим одскочним даскама
за скокове у поноре
савремене локалне историје
и на каријерној лествици глобалног,
срећног пута у извесну будућност.
Доста више са сољу и ранама,
прваци смо у болестима срца;
доста са душом и колевком,
празном колевком, брале!
Доста више...!

ДОСТА БРЕ

Мозак ме боли од тих сјајних момака
на домаћој политичкој сцени
од њихове прошлости
и наше будућности коју они кроје
још приљежније од својих претходника.
Доста више са позивањем на
несрећне мајке,
на њихове вечно црне мараме,
доста више погибија,
неправди,
моралних падова,
ухапшених судија
и употребе новинара
за јефтине комаде
на локалним сценама;
доста смрти ничим изазване,
доста издајника и патриота,
доста љупких злих вештица
и необавештених предводника,
злочинаца и њихових поклоника,
свега што има и што нема,
доста, бре!

ГОДИНА ЈЕ 2005.

Година је 2005.
лето прошло,
зима се озбиљно захуктала,
као да ће дуго трајати,
веома дуго,
ван свих потреба и реда.
Са билборда шаље већ дојаве
и јасне поруке, неизбежне,
разумљиве свакоме ко још
макар ексклузивно отвара очи
и макар ретко,
било кад,
из сасвим личних побуда,
укључује преостале природне апарате,
сагледава коначност...
Јер, брале мој, *панта реи*,
Све тече, све се мења,
и година је 2006. већ,
а кола стално низбрдо
иако календар најављује пролеће.

MY DEAR FRIEND

Кажем ти,
све је то превазиђено,
непожељно,
недопустиво чак,
стварно *tempo passato*,
my dear friend,
митско и из дивљачне прошлости,
пагански недопуштено,
актуелним језиком срочено,
али рурално,
нецивилизовано,
просто,
наслеђе и Богу тешко
а камо ли безбожницима...
Питање је само
ко ће коме
последње слово
у лице бацити,
када ће коло пристати
и у чијој хаљини ће душа скончати.

HALLOOO

Много је лица за исту језу.
Грубе речи,
морбидна дела,
нескладни ход историје,
докле?
Опет понављања
без наравоученија,
то не иде,
неће моћи,
није урбано, драги моји,
није усклађено чак ни са ICT-ем,
на интернету је добра прича,
real story,
само као exces,
а где је ту тренд,
где је ту ко је кога,
како, када,
колико пута,
није важно зашто ...
Доста и са тим!
Хоћу да осетим ток општег,
а не локалног лудила,
капирате ли?!
Да ћутим,
да не гледам,

да не видим
на мом лицу туђи лик.
Ја не дам свој глас,
не дам ни реч,
ово није мој судњи час...

ДА НЕ ПОМИЊЕМ ДРУГЕ

Јесте поетично избећи смрт,
оставити траг,
али живот више није рађање,
ни трагедија није,
само загубљена,
одрођена мисао.
И опет смо на почетку,
опет сами са собом.
И тај Ракић, па Дучић,
као синоними,
зна се за шта,
да не помињем друге,
да не трошим време узалуд,
какви су то песници били...
А опет, баш без везе.
Ископане очи опевао,
код толиких светлих сцена
из националне историје.
Морао ли је?!
Да је био нормалан
окренуо би се на другу страну,
да не види такву слику.
А сада,
тај Ракић,
мене следи,

и у сну ме чак налази.
Погледи нам се сусрећу,
а господин ћути,
у том сну,
тешко ћути.
Са њим ћутим и ја...
Збогом, љубави моја тешка.

НИЈЕ ТРЕБАЛО

Нема то више смисла,
нема стила, замаха ни изгледа...
Опет мислим на тог Милана,
на његов тешки уздах.
Мој Милане, јабуко са гране...
Моје су ране на отвореном срцу,
иако ми патетика није својствена.
И све ово, *мој Милане*,
то је операција на отвореном срцу,
без анестезије, драги мој...
Доста је мени и тога
да нисмо од јуче,
my dear friends...
Па нисмо ни од сутра...
Прича о коренима тражи дубљи слој
иако се стабло суши.
Пронађи виши смисао,
засади врт и цвеће у њему
упркос чињеници
да је много кратковидих
и да је све чешће магла густа,
она што погодује губљењу,
драги мој...
Још увек јутром свиће,
а с вечери пада мрак,

и све је видљиво, опипљиво.
Буђење је најновија Божја заповест
ма на коју ногу устао
и ма куда погледао,
сујеверје је ипак
само небитна лична ствар.

О ПЛАНИНИ И ОВЦАМА

Доста је било и о старом лисцу,
о планини и овцама,
јер овце су већ постале вукови,
сасвим природна мутација
многострукости
научно занимљивог
времена лудих крава,
и ни једно брдо
не стреми више небесима,
из прозаичног разлога
иманентне нам ерозије
и неминовно логичног
развоја наших ствари.
Истина је да немаш у шта заклету се,
али то је поново тек почетак.
Па сваки крај је нови почетак,
подругљиво довикује мама Софија,
само што ми нисмо послушна деца,
нисмо пријатељу...
А ни мами не стоји баш лепо
тај саркастични тон.

ТО БРАТЕ СИЛА СИ

Свако дете зна шта се тражи.
У току смо.

По ко зна који пут ту су
нови Варвари, питоми,
у фирмираним оделима,
како год им га скроје,
то брате, сила си,
дрога, врхунска техника,
оргазам кроз *PC* екран,
једна влада, један језик,
један мозак, један аршин,
сви смо исти,
само су они другачији.
Ја нисам више ја,
али, за утеху,
ни ти више ниси ти.
Кукавна утеха, пријатељу.

У СВОЈИМ РУКАМА

Један свет, једна валута, једна песма...
А зна се ко је међу једнакима најјачи,
најбољи се одавно не тражи,
зна се ко треба све да држи
у својим рукама,
и другде чак,
чија кеса је најдубља,
најопранија,
и рачун најтајнији и најчистији.
Па све се зна, братеее!
Доста зезања!
Ово је 21. век,
трећи миленијум,
знаш ли ти шта то значи...?!
Hallooo...!

ЧУЈЕ ЛИ ЈОШ НЕКО

Чује ли још неко да трава више не расте?
Зар овде више нико не осећа промају
и опасан ветар да дува,
онај што прожима и биће,
а камо ли неће кости.
Ох, ОХ, то је та реч,
ОХ, она је права,
За њом трагам...
Стоooooooooој!
Стојте, ако Бога знате!
Зауоставите планету,
хоћу и ја да сиђем...

НЕШТО СЕ ДЕШАВА

Тихо је, нешто се дешава...
Мора да ме напустила инспирација
или је нешто друго,
још страшније!?
Остани при себи, *darling*,
само полако, одржи се на ногама,
јер, како ће се то сазнати
ако се и теби нешто деси?
Не брини,
нема више ко да закука
оно патетично:
Јао мене до Бога милога,
ђе погубих од себе бољега.
Нема брале...
Бољи је искључиво онај ко преживи.
Не могу више, капираш!?
Ладан ветар пољем пири,
а на земљу пада мрак...
Не могу да верујем...

(Чује се пуцањ, са пригушивачем, у слепоочницу!)

ШТА ТЕ БОЛИ УВО

Е, нема више силажења, брале мој!
Има и мртав ту да се киселиш
и надлећеш ово чудо од света,
ово невероватно лудило.
А ко зна, можда и није лудило,
можда сам ја само лош писац
и нисам добар антиципатор.
Можда ови биволи у медијима,
браћа лопови и друге нуле разних врста,
једноставно користе прилику,
својих пет минута,
да обнове старо штиво.
Пусти људе нека раде свој посао!
Па шта ако ће уништити земљу,
уништиће и планету,
шта те боли уво,
није ти је ћаћа купио,
ни теби ни њима.

КО ЗНА

Дааа,
ничија није до зоре горела...
Познато ми је то.
Није ваљда да још верујеш
у те фолове,
у те глупости!
Јеси ли ти луда, сестро?
Па престани већ једапут!
Ако наставиш са нарицањем
ући ћеш им у кадар
непланирано!
Олади мало, сачекај!
Стрпи се још који век само,
још само мало,
ионако се каже:
све у своје време.
Какво оправдање,
какво добро покриће!
Али, не зезај се,
и то се убајатило,
а не зна се ни у каквом је стању
оно чувено:
Свако зло је само себе докинуло.
Па и ово ће, ваљда...
Мада, како је кренуло - ко зна...

*Нико ништа не зна,
крхко је знање...*
и какве везе има са било чим
што *одлазимо да се не вратимо*
није народна песма,
већ само крик песника Симовића.
Ионако, свему је крив песник.

(Ноћ 28/29. септембра 2005. године,
после сусрета са Андрејем Андрејевићем,
уприличеним после двадесет дугих и бурних година)